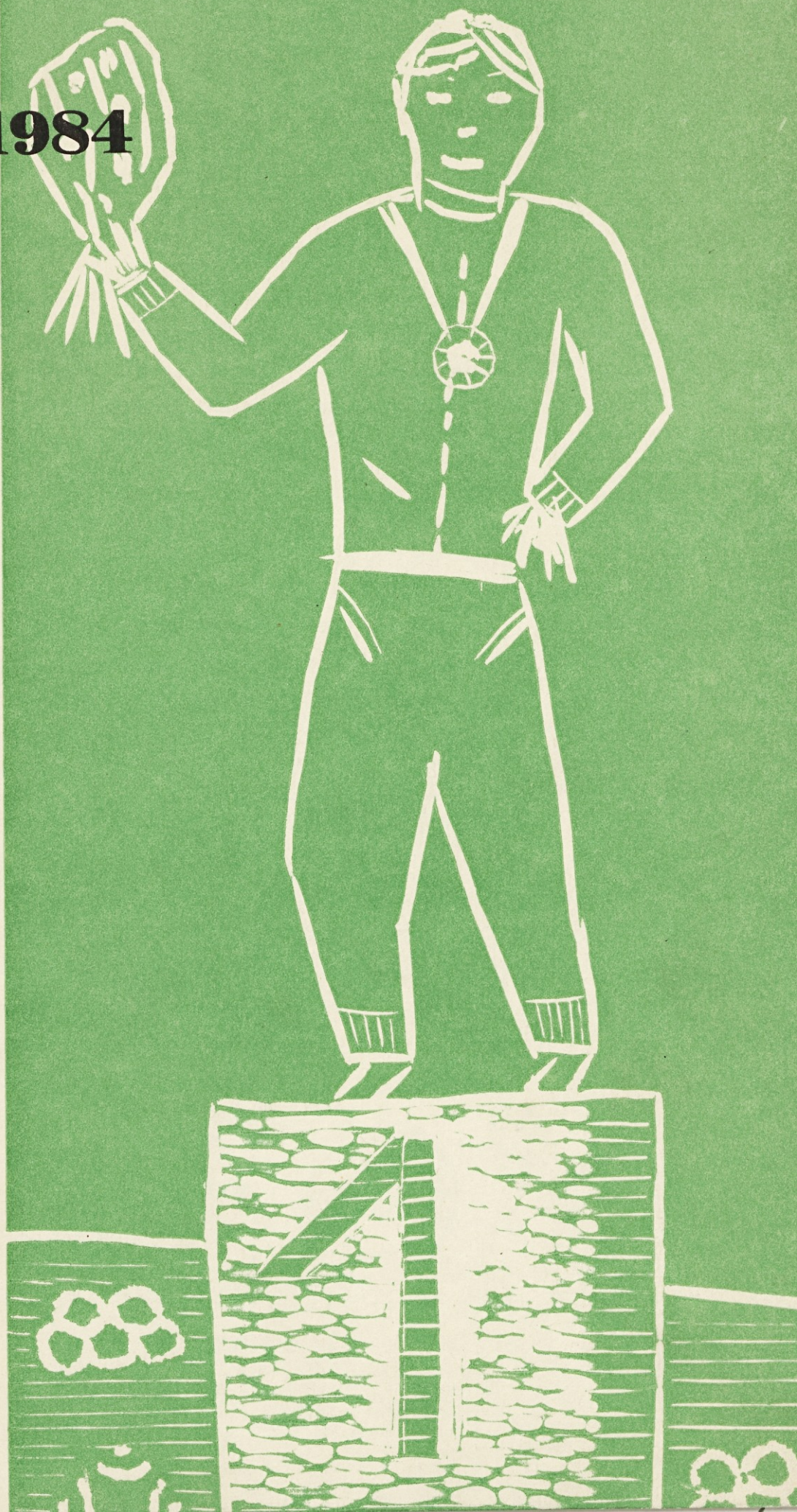

junij, 1984

Najdihojca iz Hajdine

M 371
NAJ

S-19761-N
21.6.1984

Iztekajo se zadnji dnevi šolskega leta 1983-1984. Šolski zvo-
nec bo kmalu utihnil in začele se bodo brezskrbne počitnice, ki
jih bomo preživelih doma na paši, v planinah ali na morju. Kjer -
koli že bomo, povsod bo lepo, saj uživamo mladost v svobodni do-
movini, kjer so otroci največje bogastvo.

V svojem glasilu smo zbrali svoje drobne besedne umetnine, v
katerih smo pokazali svoje delo, ki je kljub mnogim objektivnim
težavam bogato in pestro. Dosegli smo odlične uspehe v šolskem in
izvenšolskem delu. Čestitamo vsem odličnjakom in vsem tistim, ki
so solidno zastopali našo šolo na raznih tekmovanjih. Čestitamo
tudi učencem 7. razredov, ki so bili letos sprejeti v ZSM Slove-
nije in mladim cicibanom, ki so se v tem šolskem letu pridružili
družini Titovih pionirjev.

Učencem 8. razreda želimo, da ohranijo našo šolo v lepem spo-
minu in mnogo uspehov v nadalnjem šolanju.

Zahvaljujemo se delavcem naše šole za pomoč pri našem delu,
posebno še mentorjem številnih krožkov, ki so žrtvovali veliko
prostega časa za nas. Zahvaljujemo se tudi delavcem Ptujске tis-
karne, ki nam vsako leto omogočijo izdajo Najdihojce v urejeni
brošuri.

Uredništvo

HAJDINOJCA IZ NAJDINE
HAJDINA

VAŽNO JE SODELOVATI, NE PA ZMAGATI

Začetek olimpijskih iger sega že v leto 1929. Razlika med prvimi igrami v Schamoniju in letošnjimi, ki so se odvijale v Sarajevu, je velika. Letošnje igre, po mnenju strokovnjakov najboljše pripravljene, so se odlikovale tudi po rekordni udeležbi tekmovalcev, saj se je udeležilo kar 49 ekip.

Olimpijske igre, ki so se odvijale od sedmega do vključno devetnajstega februarja na okoliških hribih Sarajeva, so za Jugoslavijo velikega pomena. Ni veliko držav na svetu, ki imajo čast, da v njihovi državi organizirajo olimpijske igre. Prav gotovo smo vsi Jugoslovani letos pričakovali od naših športnikov največ. Če do uspehov ne bi prišlo, bi bil ves trud naših reprezentanc zaman. Sloverci smo seveda stavili na naše smučarje. Zato ob srebrni medalji Jureta Franka veselju ni bilo konca. Tudi drugi naši tekmovalci so se uvrstili solidno. Z rezultati naših tekmovalcev, predvsem pa z medaljo Jureta Franka, ki je tudi prva jugoslovanska medalja v zgodovini zimskih olimpijskih iger, smo lahko nadvse zadovoljni.

Velike zasluge pri izvedbi 14. ZOI imajo tudi organizatorji. Vsak dan smo po televizijskih sprejemnikih lahko spremljali tekmojanja in se prepričali, da so bile proge res zelo dobro pripravljene. Organizatorjem so delale majhne težave le vremenske neprilike. Tako je bil zaradi močnega vetra dvakrat prestavljen moški smuk. Le ena večja napaka 14. ZOI, ki so jo opazili tekmovalci, novinarji in tudi organizatorji, vendar je ni bilo moč popraviti, so bili navijači. Občinstvo, ki se je ob nastopih avstrijskih tekmovalcev oglašalo z žvižgi, vsekakor ni bilo športno vzgojeno. Tekmovalci naših reprezentanc so povedali, da jim je zaradi tega nekulturnega obnašanja našega občinstva zelo neprijetno. Občinstvo, ki je prihajalo bodrit naše smučarje, skakalce, je bilo občinstvo za nogometne stadione, ne pa za zimsko športno prireditve.

Kljub nekaterim manjšim napakam so se 14. ZOI v Sarajevu uspešno končale. Boj med ekipami je bil trd. Nekatere so bile bolj uspešne; nekatere so si priborile več medalj, nekatere manj ali pa nobene. Na koncu koncev pa medalje sploh niso tisto glavno, saj je za vse udeležence 14. ZOI v Sarajevu veljalo pravilo: "Važno je sodelovati, ne pa zmagati!"

Andreja Gornik, B.a

L E P O J E B I L O

Vsa športna javnost je z velikim zanimanjem spremljala nastope na 14. ZOI v Sarajevu.

Spremljali in vzpodbujali so športnike širnega sveta, ki so se borili za olimpijska odličja. Odličij ni bilo za vse tekmovalce, pa vendar : "Ni važno zmagati, Važnejše je sodelovati!" Res ni važno zmagati, važnejše je tekrovati v olimpijskem duhu, pod olimpijsko zastavo.

Naj so tekmovališča prinesla mnogim še tolikšna razočaranja, pa nihče ne more trditi, da v Sarajevu ni bilo lepo, kajti bilo je lepo. Lepe posebno za tiste, ki so osvajali medalje. Med njimi smo bili tudi Jugoslovani.

Tistega, zdaj že kar malo pozabljenega torika, je bil začetek 1. teka veleslaloma napet, kajti množica ob progi in v ciljni areni je želela, zahtevala...

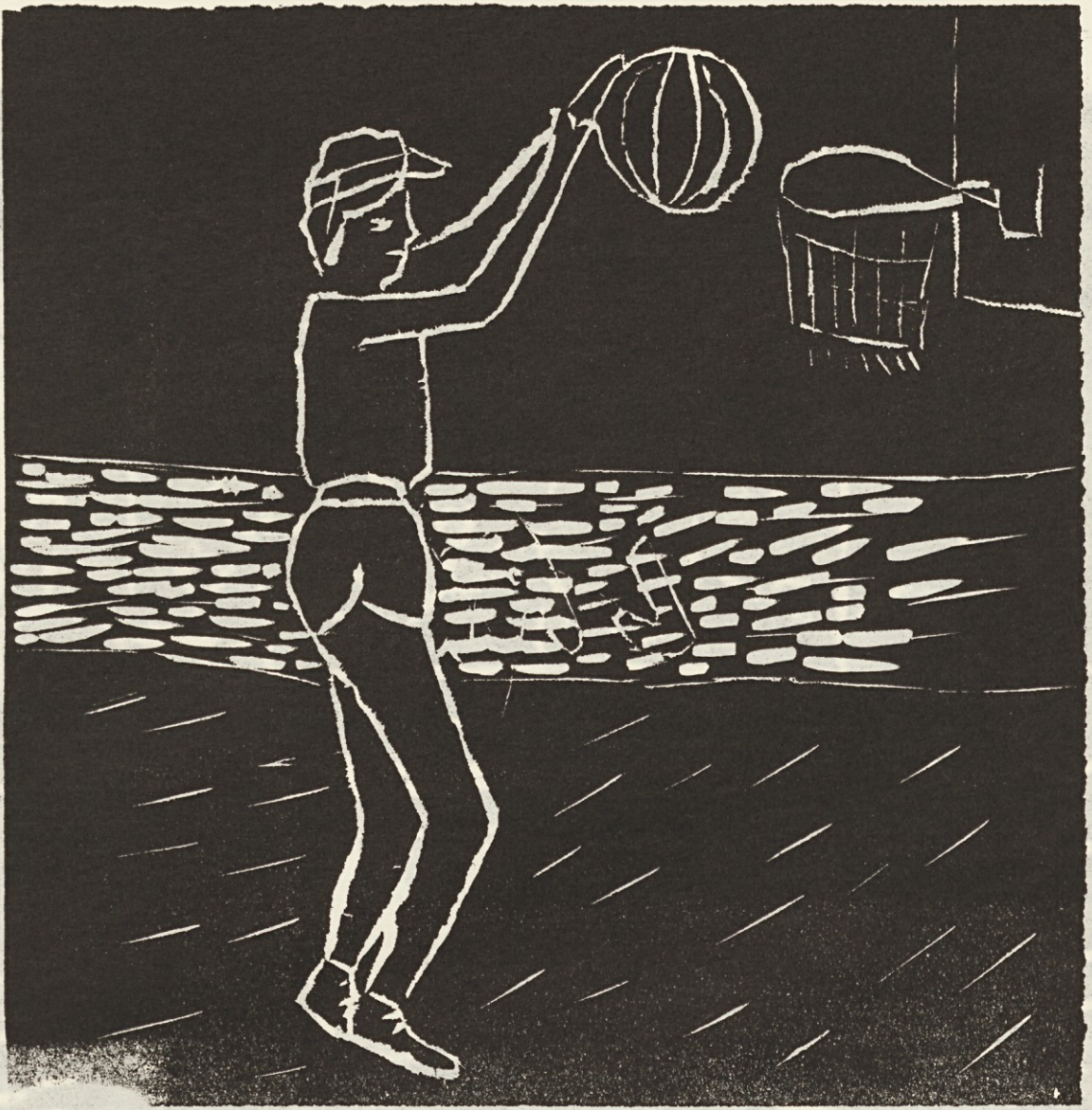
Pa so se fantje spustili po progi. Najprej Bojan, nato naš največji veleslalomski up Jure, za njim še Grega in čisto zadnji iz našega moštva Boris. Fantje so dosegli odlične rezultate, množica pe je valovila, vzpodbujala...

Ko so se po zasneženi Bjelašnici spustili veleslalomisti še drugič, ko je bilo že povsem jasno, da Juretu nihče več ne odvzame srebra, prve olimpijske medalje za JUGOSLAVIJO, se je začelo veliko slavje. Slavje tistih, ki so se desetletja dolgo pripravljali in čakali na ta košček kóvine, simbol športnega duha.

Prekrasno je bilo videti na drogovih za zmagovalce tudi našo trobojnico in našega tekmovalca na zmagovalnem odru. Bili smo srečni in ponosni, srečen in ponosen pa je bil tudi Jure, ki je na vprašanje, kako se človek počuti, ko stoji na zmagovalnih stopnicah, odgovoril : "Tega se ne da povedati, zo mora vsakdo sam občutiti !"

Zaželimo mu torej, da še večkrat občuti uspeh zmagoslavja in mu za - kličimo : "Hvala Jure, lepo je bilo !"

Majda Erlač, 3.a

SREČANJE S PISATELJEM ANTONOM INGOLIČEM

Ko smo nekega dne dobili obvestilo, da nas bo ob zaključku bralne značke obiskal Anton Ingolič, nekateri sploh niso verjeli, da je to res. Ali se bomo res srečali s ustvarjalcem, avtorjem številnih proznih del za mlade bralce? Bomo res videli dedka, ki se je na trgu izgubil vnukinji Maši; strogega tovariša Vejico, ki dijakom za kazen naloži težko breme - pisanje spisa?

Toda dvomi so se kar razpršili, ko smo ga zagledali prihajati v dvorano v skorbi; nasmejanega, pripravljenega za pogovor.

Po krajšem kulturnem programu, ki ga je pisatelj z zanimanjem spremljal, smo ga prosili, da nam pove kaj o svojem ustvarjalnem delu. Res je kar hitro prevzel besedo, čivkajoča množica v dvorani pa je utihnila, saj smo ga radovedno poslušali.

Poslušali smo zgodbe o tem, kako so nastajale posamezne knjige npr. Ujarna brigada, Ptiček brez kljunčka, Rokove zgodbe, Sirote; kakšne usode so se pletle ob nastajanju neke knjige. Veliko vprašanj smo mu natresli, na vsa smo dobili odgovore. Toda nekaj vprašanj je ostalo neizrečenih, kajti čas je kar hitro minil in morali smo se posloviti.

Toda poslovili smo se srečni - srečni oboji - mladi bralci in pisatelj. Pisatelj zato, ker je vedel, ker je s svojim obiskom nagradil mlade bralce, le-ti pa zaradi prijetnega občutka, saj so se srečali še z enim velikim mojstrom peresa; takih srečanj pa ne pozabiš kar tako...

Majda Erlač, 8.a

Anton Ingolič

S P E T V Š O L I

Med počitnicami sem bila na morju v Medulinu. Bilo je lepo. Ostale dni sem preživela doma. Hitro so potekle počitnice in, napočil je čas za šolo.

Prvi dan sem se šole zelo veselila, ker sem si želela, da bi spet videla sošolce. Dobili smo novo tovarišico Anico Vidovič. Sedim zraven Suzane Mlakar, moje najboljše prijateljice. Prve dni je v šoli zelo zabavno. Potem se začenjajo ocene, ki pa včasih niso kaj prida. Vse leto se bom pridno učila. Želim si namreč, da bi dosegla boljši uspeh kot prejšnje leto.

Vikica Kampl, 4.b

TUDI NAŠE DELO JE KORISTNO

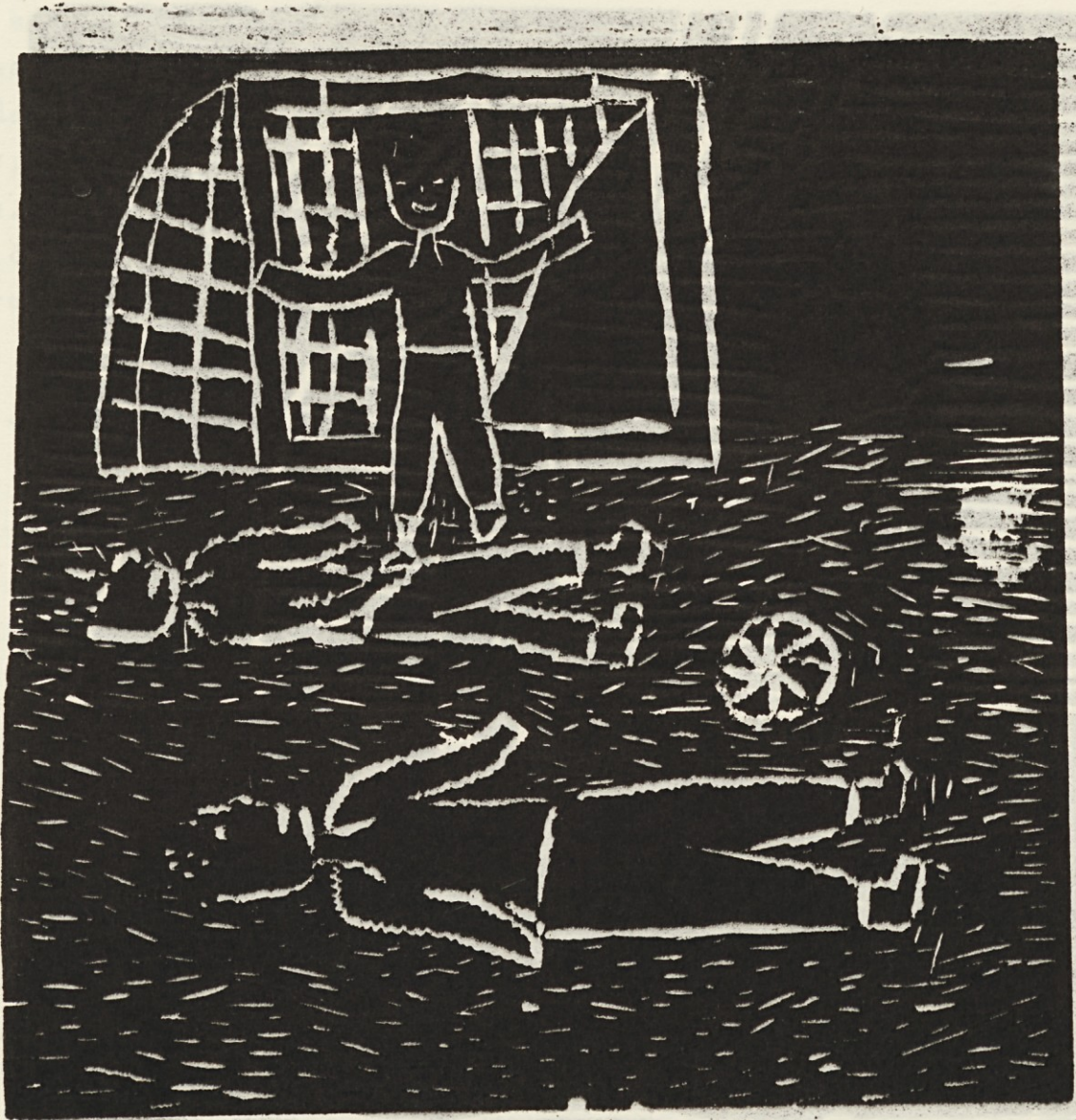
Včeraj smo šli k Zupaničevim pomagat pobirat koruzo. To je družbeno koristno delo. Zbrali smo se v šoli in krenili na njivo pri cerkvi. Najprej smo si razdelili vrste, nato pa začeli z delom. Pobirali smo koruzo in jo metali na kup. Njiva je bila velika, zato smo krepko prijeli za delo. Ko smo koruzo pobrali na eni njivi, smo odšli na drugo. Ta njiva je bila dosti manjša. Bilo nam je vroče. Prišli smo enkrat okoli, ko nas je tovarišica Danica poklicala. Dala nam je vodo, nato pa smo šli k Zupaničevim na malico. Za malico smo imeli juho in kruh. Začeli smo delati na drugi njivi. Sredi dela so nas slikali. Zudi na tisti njivi smo pobrali koruzo.

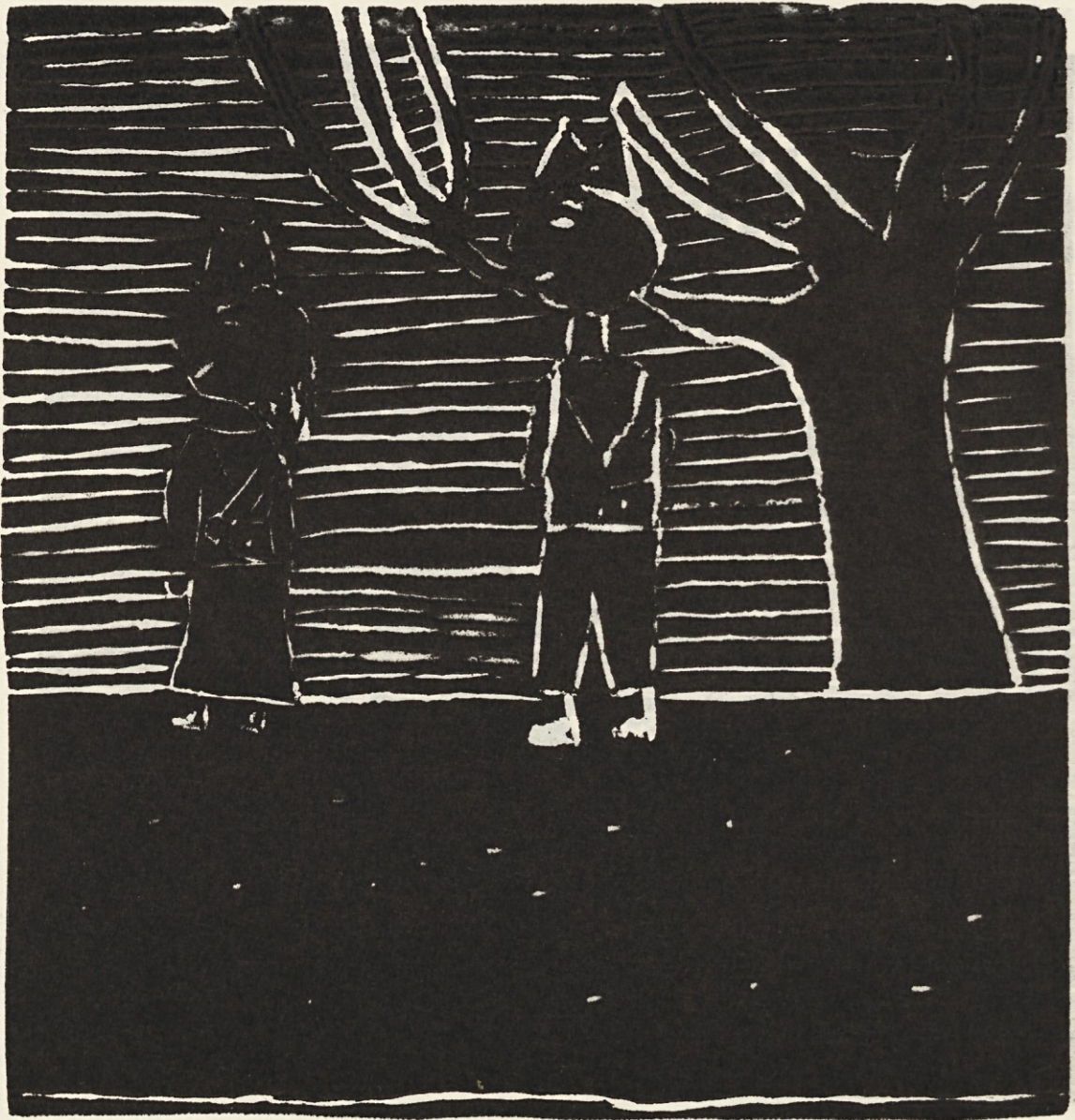
Želim si več takih koristnih delovnih akcij.

Dunja Stošič, 4.a

ZASADIL SEM BOR

Nekega dne smo šli namesto telovadbe opazovat naravo. Videli smo nekaj učencev iz Ptujja, kako so sadili bore in smreke. Priskočili smo jim na pomoč. Delovodja nam je pokazal, kako se sadi. Vsi smo urno prijeli za lopate in začeli saditi. Tisto uro sem posadil kakih pet borov. Ker smo pomagali, smo dobili čaj. Delo nam je zelo ugajalo, zato smo šli še enkrat pomagat. Takrat smo šli s 4.b razredom. Ko smo prišli tja, smo jih vprašali, če lahko pomagamo. Dovolili so nam. Tisti dan sem delal s sošolcema Sandijem in Milanom. Takrat smo posadili okoli petnajst dreves. Tovarišica nam je povedala, da znamo najbolje saditi.

To nas je še bolj vzpodbudilo in smo bili še bolj urni. Bili smo tako hitri, da je bager komaj zmogel skopati jame. Ta dva dneva sta mi ostala najbolj v spominu. Ko smo končali z delom, smo šli domov.

Toni Lipavšek, 4.a

TUDI JAZ SEM POMAGALA

Bili smo na učnem sprehodu v gozdu. Ogledali smo si podrast in vrste dreves. V gozdu smo videli: smreko, bor, hrast, bukev. Ko smo si vse to ogledali, smo šli na igrišče. Tam smo se igrali. Čez nekaj časa smo šli domov. Videli smo staro ženico, ki je za strojem sama pobirala koruzne klase. Veselo smo ji priskočili na pomoč; ženica je bila srečna. Nekateri dečki niso hoteli pomagati. Čez pol ure smo končali. Ponujala nam je breskve. Šli smo v šolo. Bili smo veseli in tudi ženica je bila vesela. Pogovarjali smo se o starki, ki bi morala delati še drugi dan.

Lepo je pomagati starejšim ljudem in invalidom pri delu.

Sonja Petrovič, 4.a

MAH NA ASFALTU

V sredo, dne 7.2.1984, smo se zbrali v šoli ob 11,30 uri. Tega dne je bil vesel dan, kajti peljali smo se v kino, da si ogledamo film Mah na asfaltu.

Film pripoveduje, kako sta se Lane in njegov bratranec Rudi, ki je bil sicer iz Nemčije, poslavljal od staršev. Peljala sta se v vasico blizu Beograda, kjer je imel Lane dedka. Kmalu je dedek umrl. Lane je imel prijateljico Ankico, ki je bila zelo pridna in prijazna deklica. Nekega dne je prišel k Lanetu njegov učitelj iz vasi in ga vzel v varstvo. Tako je Lane obiskal Ankico, ki mu je povedala, da se bodo odselili v mesto. Lane je bil žalosten, zato je drugo jutro zgodaj vstal in šel do njene hiše. Tam je našel le babico in brata. Babica mu je povedala, da je Ankica že odšla.

Lane je pisal pesmi. V Beogradu so priredili pesniško štafeto za mlade pesnike iz vsega sveta. Ta dan je bil posvečen Lanetu in njegovim pesmicam.

Klavdija Kozoderc, 4.a

PLAVALNI TEČAJ

Naša šola je dobila ponudbo od uprave Ptujskih Toplic, da se lahko udeležimo tudi mi učenci četrtega razreda plavalnega tečaja. Tovarišica na je zelo razveselila z novico, da bomo čez deset dni pričeli s plavalnim tečajem.

Začetek tečaja smo vsi težko pričakovali, posbno še tisti učenci, ki še niso znali plavati. Ko nas je prvi dan pripeljal avtobus v toplice, so nastam že čakali kopališki mojstri. Razdelili so nas v dve skupini - plavalce in neplavalce. Vsak dan smo delali nove vaje. Naučili smo se veliko novega. Bližal se je zadnji dan in dobili smo novega vaditelja. Ta je bil za nas strožji, zato nam je bilo žal, da nas je zapustil prej šnji. Na tečaju smo se naučili veliko novih plavalnih vaj. Na koncu smo se kopališkimi mojstrom zahvalili za trud in jih obdarili s cvetjem.

Helena Murko, 4.a

NAŠ RAZRED

Složen razred je lahko samo takrat, ko so si učenci v razredu dobri prijatelji in si med seboj pomagajo. O vseh stvareh se pogovore. Skrbijo, da drug drugega ne užalijo, da ne povzročijo škode v šolskih prostorih. V takem razredu se učenci dobro počutijo in spoštujejo drug drugega. Take prijetne odnose pa včasih posamezniki skalijo. Z neprimernim obnašanjem in obrekovanjem prizadenejo druge sošolce.

Zgodilo se je, da mi je bila sošolka nevoščljiva dobrega uspeha. Med razlago tovarišice je bila neobzirna do mene. Med odmori me je zmerjal z grdimi in neresničnimi besedami. Zato tudi doma nisem imela miru. Mislila sem: "Kaj bo šele jutri v šoli?" Nato sem se je nekaj časa izogibala. Bilo me je strah, da bi se ji sploh približala. Bala sem se, da me bo spet začela zmerjati.

Vendar čas je mineval. Sošolka je spoznala, da se je treba za dober Uspeh dosti učiti. Prosila me je za pomoč pri učenju. Pomoči nisem zavrnila in uspeh je bil viden.

Neprijetnih dogodkov, ki sem jih doživela, ne morem pozabiti. Ostali so v meni.

Petra Kurnik, 5.a

MOJE SREČANJE S CICIBANOM

Vsak mesec dobim Ciciban. Ko dobim Ciciban, si ga prelistam. V Cicibanu si preberem zgodbe in pregledam slike... Ko sem dobila prvi Ciciba, še nisem znala brati. Rada rešujem križanke.

Romana Pulko, 1.b

POSTALA SEM MČRK

Postali smo mladi člani Rdečega križa. V petek je prišla v naš razred predsednica mladih članov Rdečega križa. Pripovedovala nam je, kako moramo skrbeti za čistočo in kako pomagamo starejšim ljudem. Pridno smo odgovarjali na njena vprašanja. Dobili smo izkaznice MČRK. Doma smo spravili izkaznice, ki smo jih dobili, ko smo postali mladi člani RK

Evelin Zelenik, 1.a

BIL SEM DEŽUREN

V torek sem bil dežuren. Prvo uro sem bral koledar narave. Drugo uro sem bil pri vratih in opazoval, kako so učenci igrali nogomet. Potem sem pozvonil in bil je čas za malico. Šel sem v razred in se namalical. Učenci 4.a in 4.b razreda so odšli na učni sprehod. Jaz sem vzel sošolčev zvezek in si prepisal, kaj je bilo za domačo vajo. Potem sem gledal učence iz 3.b razreda, kako so telovadili. Ko sem pozvonil, mi je čistilke rekla, da lahko grem domov. Tako je minil dan, ko sem bil prvič dežuren.

Uroš Vidovič, 4.b

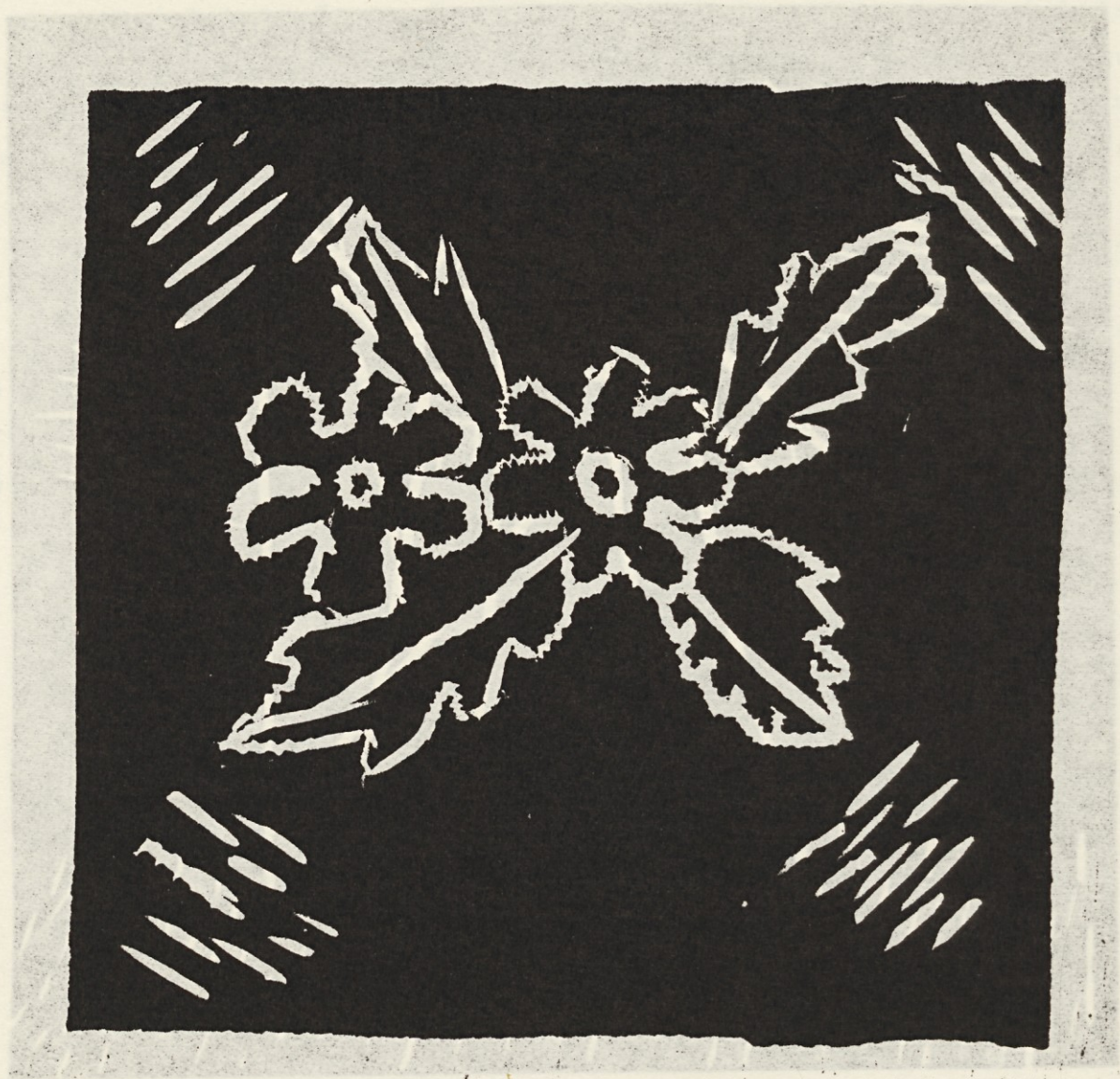
PETEK, 23.3.1984

Po dolgem času se je le ponudila priložnost, da napolnim nekaj vrst v svojem dnevniku, čeprav je opisani petek, 23. marec, pisan z nekaj dnevno zamudo. Pomemben dan je bil, zato ga nisem tako kmalu pozabila. Bil je zadnji dan naporenega tedna, še zlasti, ker sem ves teden morala vstajati zelo zgodaj, saj smo imeli pouk dopoldan. Ta dan sem imela le štiri šolske ure pouka, pa še te so minile kar v miru. Kot po navadi, smo se med urami kdaj pa kdaj nasmejali, za kar so poskrbeli naši fantje, ki jim nikoli ni dolgčas. Posebno ne med odmori, ko pridemo na račun tudi dekleta s svojimi bolj ali manj pomembnimi pogovori. Tokrat

so se pogovori sukali okoli glasbe - zvečer bodo namreč v Skopju izbirali pesem, ki bo Jugoslavijo zastopala na prireditvi za popevko Evrovizije. Popoldne je čas tekel počasi, skoraj nikamor, saj ni bilo kakšnega posebnega dela, da bi se z njim zamotila, po pravici povedani, si ga nisem tudi iskala. Ob lenarjenju sem po dolgem času le dočakala začetek prenosa. Z vso napetostjo sem buljila v televizor in poslušala pesmi. Z bratom sva se seveda nekajkrat sprla, katera pesem je boljša, kakšni so izvajalci in še in še. Pravi povod za prepir je nastal šele takrat, ko sem si kakšno pesem pela tudi jaz, kar pa ni všeč mojemu bratu. Takrat ga res razjezim, da postane zelen od jeze, toda tudi meni mine volja do petja. Toda ta večer sva si začuda bila v nečem enaka: oba sva rekla, da bi po najinem morala zmagati slovenska pesem: O, ne, Šeri. To najino soglasje pa ni moglo spremeniti ničesar, saj je Šeri bila le tretja. Na koncu sva se morala potolažiti, da bova na popevki Evrovizije morala navujati pač za titograjsko pesem, saj nas bo predstavljala poleg drugih evropskih držav ! Tako razburljivo se je končal ta petek. Skoraj nič manj, kot sedaj, ko končujem dnevnik, saj sem se resnično spomnila petkovega večera.

Darja Drevenšek, 7.b

Z Z N A N J E M V P R O M E T N I V R V E Ž

PŠ Hajdina stoji ob magistralni cesti Šentilj-Maribor-Zagreb. Živeti ob glavni prometni žili, ki povezuje Zahodno Evropo z Bližnjim vzhodom, ni lahko, kaj šele hoditi po njej vsak dan od doma do šole in nazaj. Ta cesta je terjala že veliko človeških življenj. Zato ni naključje, da na naši šoli posvečamo izredno skrb prometni vzgoji oziroma varnosti učencev.

V tem šolskem letu smo za izboljšanje prometne varnosti izvedli številne akcije. V avgustu smo izdelali varnostni načrt ter znjimi seznanili učence in starše. Ustanovili smo družino pionirjev prometnikov, ki šteje 70 članov. Vsi so opravili izpite. Pionirji prometniki so skozi vse leto skrbeli za varnost otrok na prehodih v bližini šole. Doslej so opravili več kot 800 ur. O prometni varnosti smo razpravljali na vseh roditeljskih sestankih in na razrednih urah. Opravili smo več pregledov koles. pri dveh sta sodelovala tudi miličnik in član SPV Ptuj. Učenci tretjih razredov so obiskovali tečaj za kolesarje. 229 učencev 1. in 2. razreda je vključenih v tekmovanje za prometno značko. Učenci 3. razredov so obiskovali tečaj za kolo z motorjem. Udeležili smo se občinskega tekmovanja "Kaj veš o prometu", kjer smo dosegli peto mesto, in razpisa za najboljši spis o prometu, kjer so bili trije spisi tudi nagrajeni. Izvedli smo šolsko tekmovanje "Kaj veš o prometu", kjer je bilo vključenih vseh 389 učencev. Prav tako smo izvedli šolski kviz "Z znanjem v prometni vrvež". V zimskem času smo čistili sneg z avtobusnih postajališč pri šoli. Spomladi smo očistili pesek s ceste pri šoli, ki je ostal od zimskega posipavanja. V šoli smo pripravili šest priložnostnih razstav s prometno problematiko; organizirali pet problemskih sestankov in si ogledali 16 prometnih filmov. Tovariš ravnatelj in mentorica za prometno vzgojo sta se udeležila 12 sestankov izven šole, ki so bili namenjeni urejanju prometne varnosti učencev. Tema sestankov so bile: ureditev avtobusnega postajališča v Slovenji vasi, ureditev prehodov pri šoli, talna signalizacija, osvetlitev prehodov... V tem šolskem letu smo postali bogatejši za en prehod in sicer na cesti Ptuj-Kidričevo v Zg. Hajdini. Zanj smo se potegovali več let.

Pri naših prizadevanjih za izboljšanje prometne varnosti so nam pomagali in nas usmerjali: učitelji naše šole, SPV Ptuj, varnostnik šolskega okoliša, AMD Kidričevo. Za varnost otrok na cesti so skrbeli naši pionirji prometniki, miličniki iz Ptujja in Maribora.

Naše skupno delo je bilo doslej uspešno, saj smo uspeli pripeljati v šolo in iz nje vse učence nepoškodovane.

V imenu učencev in njihovih staršev se vsem iskreno zahvaljujemo in želimo še naprej dobrega sodelovanja.

Odbor družine pionirjev prometnikov
za Majda Erlač

SODELOVALA SEM NA KVIZU

Na naši šoli imamo prometni krožek. Tam spoznavamo prometne predpise. Zadnjem času se je naša mentorica gov. Marija Pulko z nami še posebej trudila, da smo utrdili svoje znanje, saj smo vedeli, da bo 26.2.1984 kviz "Z znanjem v prometni vrvež".

Napovedani dan se je hitro bližal. Vsi tekmovalci smo se zbrali v Domu krajanov v Skorbi in napeto, s strahom čakali na začetek tekmovanja. V mislih smo še ponavljali naučeno snov in opazovali, kako se polni dvor

Kviz je vodila Majda Erlač, učenka 8. razreda, ki nam je predstavila ocenjevalno komisijo in povedala, zakaj je pomembno znanje in splošne nje predpisov v prometu. Nato je sledil kratek kulturni program. Ko je Majda prebrala pravila tekmovanja, se je začelo zares.

Na oder so prišli tekmovalci prvih in drugih razredov. Rezultat njihovega tekmovanja je bil neodločen, zato so sledila še dodatna vprašanja. Šele z njimi so dobili zmagovalca. Razdelili so jim nagrade. Prvouvrščeni so dobili namizne igre, drugouvrščeni notese, vsi ostali pa kemične svinčnike. Vsak tekmovalec je dobil še priznanje. Sledil je kulturni nastop. Na vrsti smo bili mi, predstavniki tretjih, četrtih in petih razredov. Dobili smo največ vprašanj o ravnanju pešcev in kolesarjev v prometu. Potrudili smo se in naš razred je za las izgubil prvo mesto. Vendar pa smo bili tudi z drugim zadovoljni. Zmagovalci so dobili knjige, mi notese, ostali pa kemične svinčnike. Po nastopu folklore so na oder prišli tekmovalci iz šestih, sedmih in osmih razredov. Tukaj so bila vprašanja najtežja. Veliko je bilo takih, na katera so morali odgovoriti pionirji prometniki, če na postavljena vprašanja niso znali odgovoriti tekmovalci. Tudi tukaj so bile nagrade take kot v drugi skupini. Tekmovanje je bilo tako zaključeno. Prireditelj se je končala s kulturnim programom ter zahvalo pokrovitelju SPV Ptuj za nagrade, Ptuj

ski tiskarni za priznanja, ki smo jih dobili vsi udeleženci tekmovanja in AMD Kidričevo za lep pokal.

Petra Kurnik, 5.a

POSTAL SEM PROMETNI MILIČNIK

Odkar hodim v šolo, sem občudoval svoje starejše učence, ki so skrbeli za varnost na cesti ob šoli. Tudi sam sem želel postati pionir prometnik. V tem šolskem letu sã mi je ta želja uresničila.

Toda postati pionir prometnik ni bilo lahko. Vsak učenec, ki je želel obleči modro uniformo, je moral obiskovati tečaj za pionirje prometnike in ob koncu opraviti izpit. Vendar pa ni bilo dovolj, da smo opravili izpit. Na naši šoli je lahko pionir prometnik samo tisti učenec, ki ni ma nezadostnih ocen, pa še dober pionir mora biti. To pa je že težko. Biti dober pionir pomeni, držati se prisege, ki smo jo dali ob sprejemu v pionirsko organizacijo.

Kmalu po tem, ko sem opravil izpit, mi je tovarišica zaupala pionirsko prometno službo. Z veseljem sem oblekel uniformo. Toda joj! Ko sem se oblekel, sem ugotovil, kako majhen sam. Suknja mi je segala skoraj do kolen, hlače sem moral večkrat zavihati, pas sem lahko dal okrog pasu kar dvakrat, le kapa in narokavnik sta bila primerna. Vse to me ni motilo. Ponosno sem stal ob prehodu, trdno držal v roki loparček. Srce mi je razbijalo od veselja, pa tudi od strahu, če česa ne bom prav opravil. Šoferji tovornjakov so vozili mimo, me pozdravljali in mi trobili. Ves ponosen sem pomagal učencem preko ceste.

Andrej Fulko, 4.b

BILA SEM PROMETNA MILIČNICA

V šoli imamo prometni krožek. Tudi jaz sem vključena vanj. Učimo se o prometu, kako se vedemo v prometu in kakšen mora biti prometni miličnik. Vsak, ki je vključen v prometni krožek, je tudi prometni miličnik.

Ta dan, ko sem bila prometni miličnik, je deževalo. Učence iz Hajdoš in Skorbe sem spremljala preko ceste. Če ni bila prosta cesta, sem ustavila promet z znakom STOP. Obleka prometnega miličnika je modra, suknja in krilo, beli rokavi, modra kapa. Če dežuje, oblečeš rumeno pelerino, v roke pa vzameš STOP. Prometni miličnik mora učence pospremiti varno

in po prehodu preko ceste. Najhuje je poleti, ko je največ prometa in tudi prometnih nesreč.

Bernarda Grušovnik, 6.a

PROMETNA VARNOST

"Cesta ni igrišče!" To so besede, ki nas udeležence v prometu opozarjajo na to, da moramo biti na cesti pazljivi, saj se prav zaradi nepazljivosti zgodi največ prometnih nesreč.

Naša šola stoji ob glavni cesti Maribor-Zagreb, ki je pomembno prometno središče in je zelo nevarna. Zato vse šole, posebno še osnovne šole, posvečajo veliko ur prometu. Učence opozarjajo na vse nevarnosti, ki jih čakajo na poti v šolo in iz nje. Na naši šoli tekmujejo za prometno znanko, ki jo dobimo za vsak razred posebej.

Vedno pa je veliko nesreč. Tudi ljudje sami se ne zavedajo, da bi se morali držati pravil, kot so: uporaba svetlobnih naprav, hoja po pravi strani itd. Še manj to upoštevajo učenci. Zato so v mnogih prometnih nesrečah krivci učenci. Veliko nesreč povzročijo otroci, ki se igrajo na cesti ali jim nanjo uide žoga.

Skoraj nikjer ni miru pred avtomobili, zato moramo biti povsod pazljivi

Lidija Terbulec, 6.a

PROMETNI ZNAK PRIPOVEDUJE

Nekega dne, ko sem se peljala s kolesom, sem pred sabo zaslišala čuden glas. Bila sem pred prometnim znakom STOP. Ker ni bilo avtomobila, sem se peljala kar naprej. Šele takrat sem spoznala, da se je nad mano kregal prometni znak. Zelo sem se začudila, kajti znak je dobil oči, usta in še roke. Stopila sem s kolesa in vsa osramočena šla do njega. On me je samo opozoril, da tega ne smem več narediti. Potem sva se pogovarjala o šoli. Nato sem ga jaz vprašala, če se je v tem križišču že zgodila kakšna prometna nesreča. Povedal je, da jih je bilo precej, seveda zaradi tega, ker vozniki, tudi kolesarji, niso upoštevali prometnega znaka. Tako mi je pripovedoval:

"Nekega dne se je v križišče pripeljal kolesar. Na kolesu ni imel ne luči ne zvonca. Peljal se je z rokami v žepih. Seveda tudi ni upošteval prometnega znaka. Istočasno je iz druge smeri pripeljal avtomobil. Kolesar je mislil, da ga ne sme pvoziti, ker ima kolesarsko izkaznico. Av-

tomobilist je zapeljal naprej, saj ga ni videl; bil je brez luči. Kolesarja je podrl. Voznik je izstopil in dečka odpeljal v bolnišnico. Imel je zlomljeno nogo. Sedaj, ko se spet vozi s kolesom, zmeraj upošteva prometne predpise."

Tudi mene je opozoril še enkrat. Zato sedaj vedno upoštevam prometne predpise.

Petra Kurnik, 5.a

Bilo je nekega sončnega dne, zato sem se v šolo odpravila s kolesom. Kmalu sem za sabo zaslišala stokanje. Obrnila sem se in ničesar nisem videla. Odšla sem proti glasu. Ugotovila sem, da stoka prometni znak. Začela sva se pogovarjati in on mi je potožil: "Ljudje me ne upoštevajo in otroci me obmetavajo s kamenjem." In res: videla sem, kako je okrušen in ni več podoben prometnemu znaku.

Ko sem se vračala iz šole in videla, kako je žalosten, sem ga vzela s seboj in mu obljubila, da ga obnovim. Ko je bilo to delo opravljeno, sem ga odpeljala nazaj, tja, kjer sem ga vzela. Ko sem drugo jutro šla v šolo, sem videla, da, če je obnovljen, ga spet vsi upoštevajo. Opazila sem, da mi je zelo hvaležen.

Želim si, da bi vsi prometni znaki ostali takšni, kot so jih postavili na ceste, da bi jih vozniki upoštevali in otroci pustili pri miru.

Brigita Zupanič, 5.b

NAJ SE PREDSTAVIM

"Sem poni kolo, oranžne barve, staro štiri leta." "Kakšna starost pa je to?" boste rekli. "Res nobena starost za ljudi, za kolo pa je že precejšnja. Če bi vedeli, kaj sem v teh letih vse prestalo! Naj vam na kratko opišem svoje življenje:

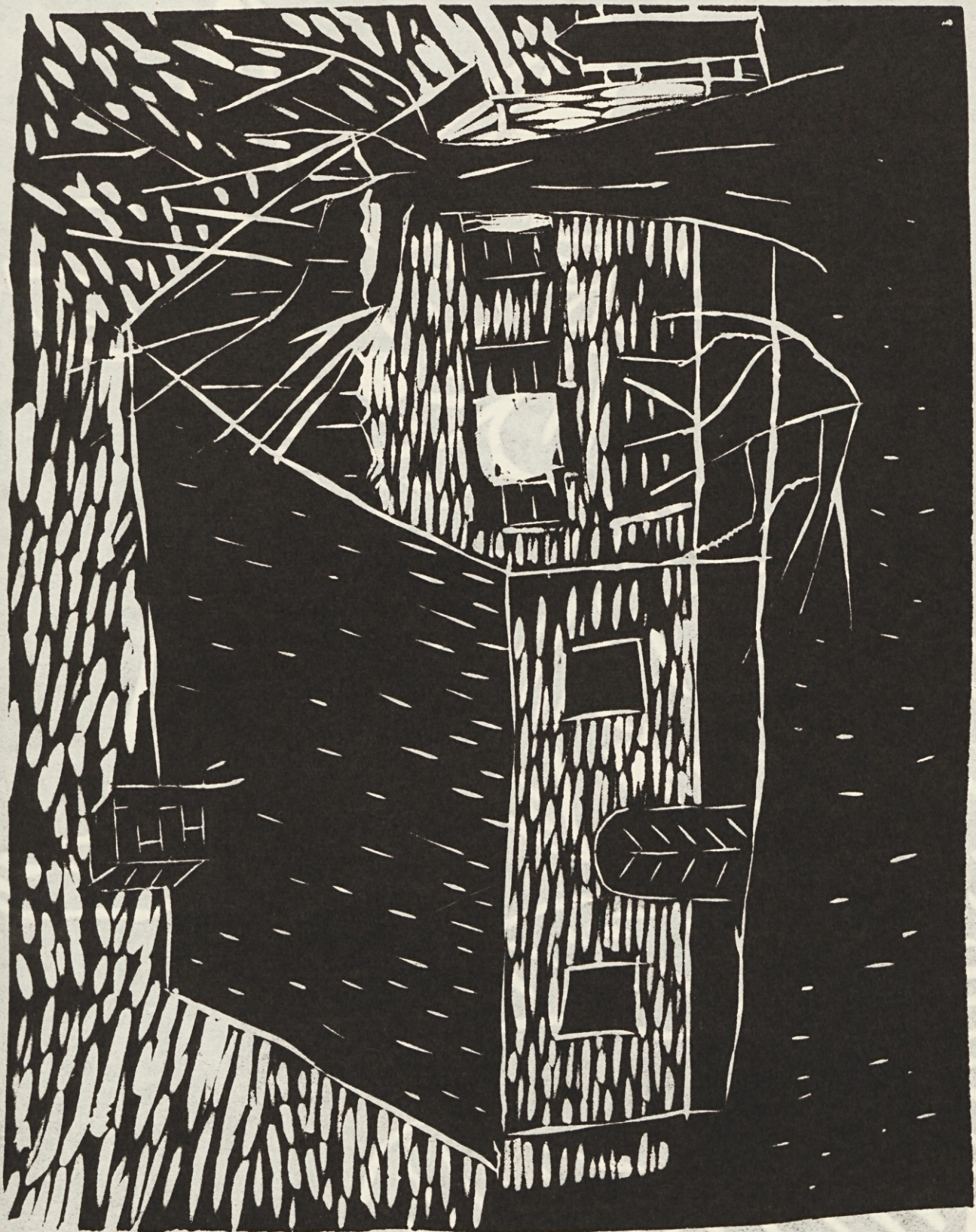
Moj lastnik je Evgenija. Dobila me je za odličen uspeh v petem razredu. Nekaj časa me je vsak dan čistila, nihče se me ni smel dotakniti, kaj šele voziti z mano. Evgenija ima še dva brata. Vztrajno sem čakalo, kdaj se bosta mala nepridiprava ojunačila in me zajahala. Ni bilo treba dolgo čakati. Nekega dne se je Izidorju zazdelo, da je prerastel svoje otroško kolo. Ko ni bilo Evgenije doma, se je potuhnil, nato me vzel in hajd na ceste. Sedaj se je začelo zame pravo trpljenje. Naenkrat je bilo moje telo polno bušk, odrgnin in prask. Toda tudi jaz sem na njem pustilo nekaj sledi, kot so: odrgnjena stegna, gležnji, praske

na komolcih. Nekaj dni je bil mir. Toda vsakega toliko časa se je malopridiprav odpeljal in vedno znova sem bilo potolčeno. Da je trpljenje še večje, se je na vsem lepem podražil še bencin. Kdo nosi posledice? Jaz, obogo kolo. Sedaj me je začela za prevoz v službo uporabljati še Evgenijina mamica. Poleg tega, da vso drhtim pod njeno težo in težo njene torbe, so se me v šoli polastili še učenci. Enkrat so mi odvili vijake, drugič prerezali žice za luč in končno ukradli še luč. Vse to sem moralo pretrpeti le zato, ker je Evgenijina mamica učiteljica in hkrati še mentor za prometno vzgojo. Kadar koli je pregledovala kolesa so se učenci maščevali nad mano. Iz dneva v dan sem bilo v središču pozornosti. V šoli so me otroci uničevali, doma so me popravljali. Sedaj pa je tega konec, zunaj je zima, mamica hodi v šolo peš, Izi dor ima svoje športno kolo, Evgenija pa hodi v šolo v Maribor in verjetno še ne ve, da jaz samevam v drvarnici. Pa recite, da moje življenje ni bilo pestro."

Izi dor Pulko, 6.a

USTANOVILI SMO STRELSKI KROŽEK

V mesecu decembru 1983 smo na naši šoli ustanovili strelski krožek. Največ težav nam je povzročil prostor za trniranje. Naša šola nima te lovadnice pa tudi učilnic je samo osem, v katerih ima pouk 19 oddelkov. Na pomoč nam je priskočila krajevna skupnost Hajdina in nam dovolila uporabljati prosvetno dvorano. S tem pa težav še ni bilo konec. Dvorana je bila v zimskih mesecih hladna in tudi slabo osvetljena za strelce. Nekaj časa smo trenirali v dvorani, nato pa smo se s tov. ravnateljem dogovorili in uredili "strelišče" kar v učilnici v šoli. Takoj moramo povedati, da nam je pri ustanovitvi krožka veliko pomagala KS Hajdina s sredstvi za nabavo pušk, pa tudi kolektiv šole z ureditvijo učilnice, nabavo tarč in diabol. Treninge redno obiskuje 20 učencev, nekaj pa tudi občasno. Vodi nas tov. Stanislav Pulko. V času delovanja našega krožka se lahko pohvalimo že tudi z uspehi. Na občinskem tekmovanju ŠŠD smo dosegli prvo mesto, na regijskem tekmovanju v Mariboru smo bili drugi. Naša ekipa se je udeležila tudi republiškega tekmovanja v Slovenskih Konjicah. Prav tako so člani strelskega krožka uspešno nastopali na občinskem tekmovanju "Mladi za SLO in DS"

Ti uspehi so nam vlili poguma za nadaljnje delo. Veselimo se vsakega zadetka v "črno". Takih zadetkov je vedno več.

Vemo tudi, da je strelski šport velikega pomena za obrambo naše domovine, zato želimo biti čim boljši.

Člani strelskega krožka
na OŠ Hajdina

R A Z V O J N A Š E K R A J E V N E S K U P N O S T I D O L E T A 1 9 7 5

HAJDINA - po pripovedovanju tov. Ferdinanda Šrajberja

Krajevna skupnost Hajdina je bila ustanovljena 30. januarja leta 1965. V KS Hajdina se povezujejo delovni ljudje in občani naselij: Draženci, Zg. in Sp. Hajdina, Skorba, Hajdoše, Slovenja vas in Gerečja vas. Cilj KS Hajdina je nadaljevanje, razvijanje in uveljavljanje samoupravnih socialističnih odnosov.

Področje je poljedelsko, saj zajema raven svet Dravskega polja. Prebivalci so delavci in kmetje. Delavci so zaposleni v TGA Kidričevo, TAM Maribor, Metalni Maribor, Perutnini Ptuj in drugje. Velik del prebivalstva pa se ukvarja s kmetijstvom. Po vojni so obdelovali zemljo s konji in govejo živino. Prvi kmet je začel zemljo obdelovati s traktorjem leta 1958. Kmalu so mu sledili drugi kmetje. Razvoj kmetijstva je v teh letih omogočil opremljenost kmetij s stroji. Kmetje so v teh letih kooperacijsko sodelovali s KZ Ptuj in Perutnino Ptuj. S krediti teh delovnih organizacij so bili zgrajeni hlevi za rejo živine. Leta 1974 je bila zgrajena farma za rejo piščancev pri Brodnjakovih na ZG. Hajdini. Večji razvoj krajevne skupnosti pa se ugotavlja od leta 1971 dalje. V tem času je bil zgrajen vodovod. V letu 1971 so delovni ljudje in občani pomagali pri gradnji transformatorskih postaj, obnovitvi zastarelega elektroomrežja in ureditvi cestne razsvetljave, pri opremljanju gasilskih domov, gradnji cest in drugje. Pri teh obnovah so delovni ljudje in občani veliko prispevali z delom in denarjem.

Iz pripovedovanja sem ugotovila, kako težko je bilo življenje naših

ljudi, še zlasti po vojni, ko je vsak prebivalec prispeval svoj delež k izgradnji porušene domovine.

Andreja Kosar, 5.a

SKORBA - po pripovedovanju stare mame

Naša vas Skorba leži ob glavni cesti Maribor-Zágreb. Pred vojno ta cesta še ni bila asfaltirana. Motornih vozil je bilo bolj malo. Tu in tam se je pripeljal kakšen tovornjak, za katerim so se dvigali oblaki prahu. Zjutraj in zvečer je tod mimo peljal avtobus. Prevoz se je večinoma vršil s konji. Cesto pa so asfaltirali za časa okupacije.

Pred vojno so v naši vasi živeli kmetje, kočarji in nekaj obrtnikov: kovač, mlinar, čevljar, šivilja. Živeli so skromno, hiše so bile večinoma prekrite s slamo. Kmetijstvo je bilo zelo slabo razvito. Pridelki je bil skromen. Večinoma so pridelovali: rž, ajdo, proso, krompir in koruzo. Bogati kmetje so orali s konji, bajtarji pa s kravami. Če je imel kmet pet ali šest glav živine v hlevu in par konj, je bil že bogat. Kočarji pa so bili veseli, če so imeli le par krav, da so lahko z njimi obdelovali skromen košček zemlje. Ti ljudje so hodili tudi k bogatim kmetom na dnino. V Skorbi ni bilo veliko bogatih kmetov. Vas tudi ni imela elektrike. Svetili so si s petrolejkami.

Naša vas se je pričela razvijati po letu 1950. Takrat smo dobili elektriko. Vaščani so si začeli kupovati stroje, s katerimi so si olajšali delo na kmetiji. Zaposlili so se tudi v Ptuj, Kidričevem in Mariboru. Zraven zaposlitve so tudi skrbno obdelovali zemljo. Pričeli so obnavljati svoje domove, nekateri so jih začeli na novo graditi. Kmetijstvo je bilo še vedno zaostalo, dokler niso pričeli uporabljati umetnih gnojil. Z uporabo teh se je pridelek močno izboljšal. Kmetje so začeli rediti več živine. Življenje ljudi se je precej izboljšalo.

Vaščani so si začeli kupovati radijske sprejemnike in televizorje. Kasneje so se v vasi pojavila prva kolesa z motorjem. Leta 1970 so si kmetje pričeli kupovati kmetijske stroje. Začeli so strojno obdelovati zemljo. Tega leta se v naši vasi pojavijo tudi avtomobili. Življenska raven vaščanov se je zelo izboljšala.

Sandra Gojkovič, 5.b

HAJDOŠE

Živim v vasi Hajdoše. Vas leži ob cesti Ptuj-Maribor. Včasih je bila to majhna vas, danes pa se je zelo razširila, predvsem po drugi svetovni vojni. Nekoč so živeli v vasi pretžno kmetje in bajtarji. Hiše so bile majhne, pokrite s slamo. Življenje je bilo zelo težko. Ni bilo elektrike in ne vodovoda. Dedek in babica sta mi povedala, da je kljub temu bilo v vasi lepo živeti. Ob večerih so se fantje zbirali in propevali na vasi. Luščili so bučnice in si pripovedovali razne zgodbe. Med seboj so bili zelo povezani. Pomagali so si pri delu, saj takrat še ni bilo modernih poljedelskih strojev. Posebna značilnost naše vasi so bili pletarji. Izdelovali so košare in druge izdelke ter jih prodajali po raznih sejmah in vaseh. Tudi moja babica je nekoč pletla košare.

Elektriko je dobila vas leta 1951. Začeli so kopati kanal za hidrocentralo Zlatoličje. Usahnili so studenci, zato so vaščanom zgradili vodovod. Vas se je širila in dobivala nove prebivalce, saj so del Hajdoš, kjer je bila prej gmajna, razparcelirali. Cesto so asfaltirali in zgradili nov gasilski dom ter trgovino. V Hajdošah ne manjka tudi športnih igrišč. Nedaleč od mojega doma je kartodrom in olimpijsko strelišče na glinaste golobe. Blizu so tudi Ptujске Toplice in stara struga Drave, kjer se poleti kopamo. Ob cesti imamo tudi električno razsvetljavo. Vaščani so danes zaposleni v tovarnah in uradih v Ptujju in Mariboru. Imamo dobre avtobusne zveze. V vasi je ostalo le še malo trdnih kmetov. Vas je močno spremenila svojo podobo. Vedno manj je travnikov. Vendar imam svojo vas zelo rad, saj imam tukaj prijatelje ter dedka in babico.

Mitja Vidovič, 5.a

SLOVENJA VAS - po pripovedivanju vaščanov

Slovenja vas je srednje velika vas. Ljudje se pretežno ukvarjajo s kmetijstvom.

Kmetijstvo je bilo po drugi svetovni vojni zelo revno. Kmetje niso imeli strojev kot danes. Večji kmetje so imeli konje, drugi pa so zemljo obdelovali s kravami. Pridelali so mnogo manj hrane, ker niso imeli umetnih gnojil ter raznih zaščitnih sredstev. Takrat tudi hrana ni imela prave cene, zato so mladi odhajali v mesto, ker je bilo tam lepše življenje. Kmete so zaničevali in se iz njih norčevali: "Kaj boš ti kulak!" Hrana takrat ni bila tako potrebna, saj če je ni bilo doma, so

jo uvozili iz tujine. Kmetijstvo se je počasi razvijalo.

Okrog leta 1966 se je za kmete začelo lepše življenje. Naprednejši so si kupili stroje. Dobila so se tudi gnojila. V letu 1966 je v vas prišel prvi traktor, ki še sedaj služi svojemu namenu. Mladi so se začeli vračati na kmetije. Predvsem so se kmetije izboljšale, ko so kmetje lahko dobili kredit za stroje in hleve. Danes je v vasi le še nekaj konj, traktorjev pa preko trideset. V letu 1971 so v vasi ustanovili Gasilsko društvo, ki je sprmenilo način življenja. Dobili smo tudi asfaltno cesto po vasi. **Študijska knjižnica Ptuj**

Kot sem zasledila iz pripovedovanja, se je vas in način življenja močno sprmenil in izboljšal.

Petra Kurnik, 5.a

GERČJA VAS

Neki večer je oče šel k mizi, si nalil kozarček vina ter premišljeval. Tiho sem si mislila: "Sedaj imam možnost, da povprašam očeta, kaj se je dogajalo v naši vasi, preden sem jaz prišla na svet." Vprašala sem: "Oče, imaš kaj časa?" Rekel je: "Sedaj pa, saj sem opravil vso delo. Kaj pa je?"

"Bi mi lahko malce pomagal pri nalogi?"

"Pa ti bom, če ni kaj težkega;"

"Ni, ni, samo spis moram napisati o tem, kaj se je dogajalo v naši vasi do leta 1975."

"Seveda vem. Joj, koliko lepih pa seveda slabih stvari se je dogajalo. No, sedaj pa piši!" je rekel. Začel je:

"Najbolj se spominjam mapornih del, ki smo jih včasih opravljali z volavci in konji. S konji smo orali njive tudi po več dni; včasih sem prespal kar pod kakšnim drevesom, živino pa privezal za drugo drevo. Drugi dan si spet začel, dokler ni bilo delo opravljeno. Vidiš, kako bilo težko", mi je pripovedoval.

"V sami kmečki vasi so še bile strehe prekrite s slamo. Na strehah so bili še stari dimniki, ki so največkrat povzročili požar. Gašenje pa je potekalo po zelo starih metodah. Z vrči smo nosili na streho vodo. Z velikimi mukami nam je mnogokrat le uspelo, včasih pa je pogorelo še več hiš. Saj poznaš Gerečjo vas. Ta vas je mnogokrat pogorela, zato so jo takrat začeli imenovati Goreča vas, pozneje pa se je preimenovala v Gerečjo vas.

V vasi še niso imeli vodovoda. Takrat so bili še stari studenci. Pa tudi elektrike še ni bilo v vseh hišah. Tisti bogati vaščani so takrat, ko je bila že elektrika, imeli celo radio in kasneje televizijo. Zvečer smo se zbirali pri tistem in gledali ter si zastavljali vprašanje, kako lahko slika pride po žicah. Tega pa nismo vedeli. Pa tudi asfaltnih cest še ni bilo. No, sedaj vidiš", je rekal, "kako se je življenje v naši vasi izboljšalo v nekaj letih!"

Brigita Nahberger, 5.b

V A R U J M O O K O L J E Z A N A S I N

B O D O Č E R O D O V E

Zima se je poslovila in sneg je skopnel. V naši okolici pa opažamo razna odlagališča smeti in drugih odpadkov. Kako žalosten je videz, če stopiš na travnik ali v gozd in tam zagledaš namesto cvetic polivinil, štedilnike, avtomobile in vso ostalo kramo!

Tudi v naši vasi imamo potok in ribnik. Oba sta zelo onesnažena. Vaščani vanju odmetavajo copate, polivinilaste vrečke, kartone...

Pri tem odmetavanju smeti pa sploh ne premislijo, kako to škoduje njihovemu zdravju in prav tako videzu vasi. Tudi turisti, ki se ustavljajo ob cesti, onesnažujejo obcestne jarke. V naši vasi še doslej ni bilo nobene skupne čistilne akcije, pač pa so vaščani počistili svoja dvorišča in okolico hiš. Tako, da imajo svoje okolje čisto, na oknih pa bodo kmalu zacvetele rože. Ljudje si prizadevamo, da bi imeli urejeno okolje še posebej pa si to prizadevajo prebivalci Ljubljane, ki so tudi letos izvedli čistilno akcijo: "Imejmo čisto in zeleno Ljubljano!"

Največji onesnaževalec naših rek in zraka so tovarne. Iz dimnikov se vali gost dim, ki ga moramo vdihavati mi in vsa narava. V bližini nekaterih tovarn se celo suši drevje. Tovarne tudi spuščajo odplake v naše reke ter s tem uničujejo življenje v njih. Velikokrat lahko beremo v časopisih o množičnem poginu rib. Če se bo to nadaljevalo, bo izginilo življenje iz naših voda. Vse tovarne bi morale imeti čistilne naprave.

Tudi mi moramo skrbeti za okolje, zato ne odmetavajmo smeti kjerkoli, raje jih odpeljimo na smetišče! S tem bomo pripomogli, da bo naša okolica lepa in zelena.

Sandra Gojkovič, 5.b

MRTVA REKA

Slovenija je znana po svojih naravnih lepotah. Mednje spadajo vsekakor tudi reke, vendar jih dandanes srečujemo onesnažene in mrtve. Tiho se valijo njihove umazane gmote počasi kot prave mrtve reke. Naše reke po večini izvirajo v gorah. Tam so še čisti živahni studenčki z bistro tekočo vodo, v kateri se igrivo podijo ribe in rakci. Toda, ko priteče reka v nižino, se drgne ob železje strojev, pomivalnih korit, štedilnikov, kakšne rane ji zadaja ta umazanija in kako jo zastrupljajo odplake iz raznih tovarn!

Midva z atijem sva navdušena ribiča in ravno zato lahko spremljam to uničevanje. Takrat se zamislim: "Ali je res uničevanje rek neizogibno? Le zakaj človek ne bi boljše skrbel za naravo in ohranjal njenih lepot? Pred oči mi je stopila "naša" reka. Zvijala se je v bolečinah in vame kričala svojo zgodbo, ki je bila polna očitanja. Sklenil sem, da ji bom pomagal. Toda kaj bi enčlovek proti tisočim! Tega sem se zavedal in zato zdaj bolj skrbim za njo: ne mečem več smeti vanjo in jo opazujem. Kljub moji povečani skrbnosti pa reka hira in hira. Čez čas bo umrla. Izginile bodo vse ribe, vse živali, ki živijo v njej, morda tudi ljudje. Človek, ali se tega ne zavedaš? Ali boš tudi vprašanje obstoja zanemaril in dovolil, da se bo svet utopil v odpadkih?

ALI BOŠ ?

Izidor Pulko, 6.a

ZEMLJA - SMETIŠČNA KROGLA

Sem reka Drava in izviram v Avstriji. Moja pot me vodi skozi Slovenijo in Hrvaško, kjer se izlivam v Donavo. Ta pot je dolga in na njej doživim veliko prijetnih in tudi grenkih trenutkov. V zgornjem toku sem deroča, zato me je človek izkoristil in na meni zgradil precej hidroelektrarn. Od Osijeka do izliva v Donavo plujejo po meni tovarne in potniške ladje.

Z razvojem človeštva in industrije je tudi nam rekam postalo hudo. V davnih časih smo bile čiste, polne rib in drugih vodnih živali, zadnje čase sem vedno bolj umazana. Takrat, ko sem bila še čista, se je v moji strugi kopalo vedno mnogo kopalcev. Ribiči so prirejali tekmovanja v ribolovu in otroci so se igrali v moji tedaj čisti vodi. V industrijskih krajih pa so zgradili večje tovarne, ki svoje odpadke spuščajo v vodo in tudi s tem preprečujejo življenje v moji strugi. Čim več je

bilo odplak v moji vodi, manj je bilo rib. Tudi meščani in vaščani mečejo odpadke vame. Včasih so na obrežju veseli kopalci postavili šotore in mi krajšali ure, ribiči pa so zvečer zadovoljni odhajali domov s polno torbo rib.

Življenje ob moji strugi in tudi v njej se je zelo spremenilo in bojim se, da bom čez nekaj let mrtva reka, prav takšna, o kateri nam prepeva Smode v svoji popevki.

Brigita Zupanič, 5.b

D O M O V I N A J E B O J I N
F R I H O D N O S T

Košček zemlje,

košček sreče,

ki ji pravimo ljubeče - domovina;

Dolgo je že tega, odkar sem nekje prebrala ta verz. Verz, ki se mi je globoko vtisnil v spomin.

Res je domovina košček zemlje, na kateri živimo. Tu smo se rodili, tu smo doživljali svoje srečne in nesrečne trenutke - tu smo srečni.

Srečni, ker živimo v deželi, ki je lepa.

Jugoslavija - moja domovina, je prav gotovo lepa. V njej vsak dan odkrivamo nove lepote, nove razsežnosti, nove skrite kotičke - lepše od že odkritih. Če pogledaš Jugoslavijo na zemljevidu sveta, vidiš majhno ozemlje, prekrito z nekaj barvami - od zelene do modre. Ko pa po njenem ozmlju potuješ, te na vsakem koraku preseneti.

Le redke so namreč dežele, v katerih lahko na tako majhni površini občuduješ sinje, modro morje, ki ga obletavajo beli albatrosi, visoke gore, ki te prevzamejo s svojo veličino in ravna, nepregledna prostranstva, valujoča v rahlem vetriču...

Preseneča te Slovenija s svojim ravnim Prekmurjem, z gorato Gorenjsko in gričevnatim dolenskim svetom, ki se zaključuje s pogledom na morje.

Presenečen si, ko vidiš naravne lepote Hrvatske, Srbije in ostalih republik.

Lep je pogled na skladnost narave, na civilizacijo in razvit svet na eni strani, nerazvitost in nedotaknjen svet na drugi strani.

Ob vsej tej lepoti pa se mi nenehno vsiljuje Cankarjeva misel: "Naša domovina je boj in prihodnost; domovina je vsa ta lepota, revna zemlja z vsemi lepotami in bogastvom!"

Majda Erlač, S.a

HODILA PO ZEMLJI SEM NAŠI

Vsepo vsod je lepo, a najlepše je doma!

To so vrstice, ki jih ljudje čestokrat uporabljamo, ko smo nekje daleč od doma - domovine. Kako je živeti od doma, vendar hrepeneti po domovini, nam je v svoji pesmi Duma opisal Oton Župančič. Nekje daleč od doma sanjaš in premišljuješ, kako je bilo, ko sem še bil doma. Pride pa v življenju tudi čas, ko si vsak mlad človek želi spoznati tudi lepote tujine. Mlad in poln nad se napotiš v tujino, kjer spoznaš, da je domovina le ena. Ko si star in onemogel, to toplino domovine še bolj potrebuješ. Sediš na stolu in premišljuješ...

Kako lepo je bilo, ko smo se v nedeljo popoldan odpravili na bližnji grič in si od tam ogledovali lepote Slovenije! Zdi se ti, da ni lepše pokrajine na svetu. Ko opaziš tudi napake svoje domovine, se ti zdi, da je tujina lepša, boljša, vendar se pozneje kesaš. Kako lepo je bilo, ko smo se z brati in sestrami igrali ob potočku in smo zvečer sedli na potoček ter se pogovarjali. Res, zelo lepa je bila mladost med svojimi ljudmi, na svoji zemlji.

In ko že ves onemogel, obremenjen s spomini sediš na stolu v sobi, kjer vdihavaš tuj zrak, sprejemaš tuje okolje, tuje navade, se spomniš zopet na verz, ki si ga v domači šoli največkrat ponavljal: "Domovina je ena nam vsem dodeljena in eno življenje in ena smrt!"

Andreja Gornik, S.a

STRIC PRIPOVEDUJE

Sedim v topli sobi, zunaj je mrzlo. Že zaslišim trkanje po vratih. Pomislim in se že spomnim, da je prišel stric Franc. Že ko vstopi, se razveselim, saj vem, da mi bo spet pripovedoval svoje dogodke iz vojnih dni. Ko se vsede, mu povem o moji domači nalogi. Z veseljem mi prične pripovedovati. Začne takole:

"Bil je lep sončen dan. Ker sem bil star šele 10 let, sem se z vaškimi otroci igral na cesti. Nekaj časa se igramo. Med igro nas zmoti glasen ropot. Pogledamo v zrak in vidimo nemška letala. Otroci se hitro razbežimo po domovih. V poznejših letih smo že močno občutili vojno. Pri nas so se nemški vojaki ustavljali, prenočevali in tudi zahtevali hrano, ki je je bilo še za nas premalo. Večkrat so se pri nas ustavili kamioni z orožjem. Mi otroci smo radi kaj izmaknili, vendar smo včasih kar krepko občutili sovražnikove roke. Nekega dne sva jaz in sosedov Danilo odkrila v bližnjem gozdu bombo, ki je bila na pol zakopana. Midva sva jo lepo odkopala. Enkrat, ko naju ni bilo v bližini, je bomba eksplodirala. Bila sva presrečna, da ni nikogar ubilo. Vse se v vojni ni tako dobro končalo. Občutili smo veliko pomanjkanje obleke, obutve, najbolj pa hrane. V šolo sem hodil štiri leta v Nemčiji in tri leta v domovini. Tudi v domovini nisem redno hodil v šolo zaradi kmečkih pravil doma. Toda za danes moram končati, ker me kliše delo. Če še te kaj zanima, kar vprašaj! Če bom le znal, ti bom odgovoril."

Stric je končal s pripovedovanjem, jaz pa še zmeraj premišljujem...

Marta Čelan, 5.a

MOJA KURIRSKA POT

Sem kurir majhne čete. Opisal vam bom svojo prvo kurirsko pot. Starše so Nemci odpeljali v taborišče, zato sem se odločil, da bom kurir. Ko sem hodil po gozdovih, sem našel veliko podrlih šotorov in ugasle oglje. Tako sem hodil cele tri dni. Spal sem skrit v grmovju, prepričan, da me nihče ne najde. A ko sem se nekoga jutra zbudil, so bili okoli mene partizani. Takoj sem skočil in hotel zbežati, a me je eden prijel, da nisem zbežal. Vprašali so me, od kod sem in kaj tu delam. Po vedal sem jim vse. Takrat me je eden / pozneje sem zvedel, da je komandant/ vprašal, ali bi hotel ostati pri njih kot kurir. Bil sem zelo vesel, kajti mislil sem, da me bodo poslali nazaj, rekoč, da sem premlad. Imel sem komaj 10 let. Takoj sem privolil in anto smo pričeli postavljati šotore. Ko smo jih postavili, me je komandant, ime mu je bilo Franci, poklical k sebi. Pogovarjala sva se kot stara znanca. Najprej mi je razkazal puško. Učil sem se tako dolgo, dokler nisem znal streljati skoraj tako kot on. Nato me je seznanil s položajem. Ko je vse povedal, sem odšel spat skupaj z drugimi. Imeli smo stražo. Nekaj

časa se me je loteval čuden nemir, zato sem se še bolj stisnil v kot in končno zaspal. Prebudilo me je streljanje. Pograbil sem puško in steklo h komandantu. Ta se je posvetoval z drugimi. Ko me je zagledal, je vzkliknil: "Rešeni!" Napisal je pismo in mi ga dal. Skril sem ga med odpadli podplat. Nesti sem ga moral najbližnji četi, ki je bila oddaljena na 10 km. Povedal mi je tudi geslo. Prebil sem se skozi obroč in steklo. Tako sem tekel celo uro. Ves prestrašen sem prišel do čete. Oddal sem pismo in z drugimi odšel v boj. Bojevali so se hrabro in po nekaj urnem boju premagali sovražnika.

Takšna je bila moja prva kurirska pot.

Janez Kirbiš, 5.a

MESEC MAJ - TITOV MAJ

Mesec maj je eden izmed dvanajstih mesecev v letu. Vendar ta mesec ni takšen kot vsi ostali. To je mesec mladosti, radosti, veselja - to je Titov maj. Nekdo bi se vprašal: "Zakaj je to Titov maj?"

Jaz si predstavljam pod to besedo nekaj velikega, lepega, radostnega in ponosnega. Maj je mesec Titovega rojstva, sočasno pa mesec njegove zadnje bitke, v kateri je bil dokončno premagan. Smrt je bila močnejša od njega. Njegovo rojstvo je za naš narod pomenilo veliko, saj smo dobili človeka, ki je videl pravo pot. Z njim se tekla leta vojne in z leti je prišla tudi svoboda. Z njegovo smrtjo pa smo izgubili nekaj najdražjega, nekaj nepozabnega. Tito je bil človek, ki je načrtoval pot, po kateri nam bi stopali naprej. Mi mladi imamo to nalogo, da nadaljujemo načrtano pot. Kot simbol njegovega dela nam je ostal zapisan datum 25. maj - Titov rojstni dan. Takrat praznujemo dan mladosti.

V mesecu maju potuje po Jugoslaviji tudi štafeta mladosti, ki 25. maja prispe na stadion v Beogradu. Tam je slovesnost meseca maja in hkrati zaključek majskih dogodkov iz preteklosti in sedanjosti. Jugoslavija in Tito bosta še dolgo ostala zapisana v zgodovini. Ti dve imeni bosta ostali, nikolu ne bosta zabrisani in uničeni v mojem srcu.

Valerija Vaupotič, 8.b

V ZGODNJI MLADOSTI SE VIDIMO SPET

Pozimi smo se odločili, da gremo na Pohorje. Bilo je že konec zime. Ko smo se vračali, smo videli lastovičko.

Lastovička se je torej vračala v domovino. Jeseni je odletela na jug. Ko se je vrnila, je spletla gnezdo. Dobila je mladiče. Ko so ti odrasčali, jih je učila kakor prava mati. Vodila jih je na sprehod, učila raznih spretnosti v letanju.

Vsi vemo, da se letni časi menjavajo, zato je spet jesen. Ptice so odletele na jug. Ko sem jih opazovala, sem ugotovila, da s težkim srcem zapuščajo domovino. V svojem jeziku so rekle: "Zbogom, ljuba domovina, ljuba mati." Mati se je trudila, da je vzgojila otroke, jih negovala... Zdaj so jo pustili samo umirati v samoti.

Podobno se dogaja pri ljudeh. Mati svoje otroke vzgaja in neguje, jih uči z ljubeznijo, nazadnje jo prepustijo usodi. Še se ljudje vračajo iz tujine. Srečni so, če najdejo očeta, mater, sestre, brate. Žalostno je za zdomce, če najdejo bolne starše, še bolj pa, če jim umrejo. Ob odhodu so rekli le: "Zbogom, mati, oče, sestra, ali brat." Marsikaj dobrega bi lahko rekli, a niso računali na bridko usodo svojih staršev. Privoščili bi jim stisk roke ali poljub. Njeni otroci so zleteli iz gnezda, ne da bi... Neka mati je spraševala, kaj ima od otrok, ko pa kot ptički zletijo iz gnezda.

Moje mnenje ni takšno kot nekaterih ljudi: "Pustil bom mater, očeta, sestro, brata, odšel bom v daljnje kraje, da se ne bom z njimi jezil." Ne, jaz tega ne bom rekla nikomur. Zavedam se, kaj mi pomeni mati, kaj oče. Vem, z veliko ljubeznijo sta me negovala in učila. Zato ne bi mogla izgovoriti besede: "Pojdem in ne bo me nikoli več!" To bi bilo za moje starše usodno. Želim si, da bi bila dobra in plemenita do svoje matere in do domovine.

Mateja Sagadin, 6.b

ČLOVEK ČLOVEKU

Z avtobusom smo se odpravili na kratek izlet po Gorenjski. Bilo je zelo mrzlo, še bolj pa je vožnjo oviral snežni metež; vendar se vesela družba v avtobusu ni kaj dosti zanimala za vreme. Prepevali smo in se veselili lepot slovenske pokrajine, ki jih bomo še videli. Niti opazili nismo, kako se je na cesti zgostil promet in kako so poledenele ceste.

Toda naenkrat pa začne avtobus zanašati in pozibavati. Po avtobusu se je pričelo vpitje, prevzemal nas je strah. Ravno v tem času pa je izza ovinka pripeljal ogromen tovornjak, ne zavedajoč smo se skrili pod sedeže in pričakovali usodnega trenutka. Zacvilile so zavore in močno nas je zaneslo na kraj ceste, nas odbilo nazaj in zopet v ograjo. Na koncu se je avtobus prekucnil na levo stran. Vsi smo nepremično ležali pod sedeži. Naenkrat pa smo slišali glas sirene. Poskušala sem vstati, toda brez uspeha, v nogi in v glavi sem začutila bolečino. Potniki so se počasi premikali, vendar nikakor niso mogli ven, ker se bila izhodna vrata obrnjena proti tlam. Tedaj pa so prihitali na pomoč člani reševalne službe. Pričeli so razbijati okna in pomagati potnikom iz avtobusa. Vsi smo bili pretreseni. Toda jaz še zmeraj nisem mogla stopiti na noge. Ker pa sem se balá, da me bodo pustili v avtobusu, sem pričel vpiti: "Na pomoč, naj mi kdo pomaga!" Ravno takrat je medicinska sestra pregledovala, če je kdo ostal v avtobusu. Pomagala mi je ven. Položili so me na nosila in odnesli v rešilni avtomobil. Prispeli smo v bolnišnico, razen mene sta bili že dve ponesrečenki. Prepeljali so nas v posebno sobo in pričel se je pregled. Takoj so določili, da moram v operacijsko sobo. Potrebávala sem kri, zato so takoj pričeli iskati osebo, ki bi mi kri lahko darovala. Bila sem nezavestna in sploh nisem vedela kaj se z menoj dogaja. Čez nekaj časa sem se zbudila v postelji sredi sobe. Najprej nisem vedela, kje sem, a takoj za tem je prišla v sobo medicinska sestra in mi zmerila temperaturo. Potolažila me je, da se je moje stanje zelo izboljšalo, toda če ne bi bilo moje sošolke, ki mi je darovala kri, bi se moje življenje verjetno tragično končalo. Takoj so hotela zvedeti, kdo je bil tako rado daren. Bila sem ji hvaležna in ugotovila sem, da ji bom ostala večni dolžnik.

Polona Gornik, 7.a

SVET BREZ LAKOTE IN POMANJKANJA

Iztekli so se zadnji dnevi starega leta in spet praznujemo pridoj novega leta. Vsakdo praznuje drugače. Nekdo praznuje doma, nekdo v hotelih, pro prijateljih, mnogo pa je takih, novega leta ne praznujejo in s strahom zrejo v prihodnost.

Sedijo lačni in premraženi pred porušeni domovi. Bojijo se, da v novem letu ne bo nič drugače. Vse te misli se mi podijo po glavi na novoletno noč. Slišim, kako nazdravljajo zdravju, sreči, nihče ne omeni strahu, vojne, lakote, vendar vsakdo se tega boji in želi, da tega nobeden ne bi doživel.

Ura udari polnoč, pričelo se je novo leto. Ko stojimo z dvignjenimi kolarci, si želim, da bi se mi grlo odprlo in izkričalo vse moje želje. Te niso samo moje želje, to so želje vseh: nič vojnih strahot, lakote, pomanjkanja, nesreče, sovraštva in še bi lahko naštevali. Tega nikoli ne zmanjka. Bojimo se stopiti v novo leto in upamo, da se bo vse to končalo, vendar to so le želje, želje, ki se bodo uresničile le takrat, ko bomo vsi to želeli. Zdaj smo v novem letu in stopamo po novi poti in upamo, da bomo po tej poti stopali mirno in svobodno.

Simona Vratič, 7.a

MOJ BRAT JE BIL VOJAK

Imam starejšega brata, ki je bil pri vojaki. Vojaški rok je služil v mestu paračin v Srbiji. Nekaj časa je bil navaden vojak, potem je dobil čin desetarja. Mlade vojakinje prostovoljke je moral naučiti vojaških veščin. Kadar je bil na dopustu, sem ga z zanimanjem poslušal, ko je pripovedoval o ženski vojski. Tudi jaz bi rad postal dober vojak, ko bom odrasel.

Štefan Petek, 3.b

M O J E O T R O Š T V O

Po pripovedovanju stare mame sem bila kot majhen otrok zelo pridna. Pripovedovala mi je, da sem se v zibki smehljala, mahala z rokami in se poskusila vstati, kar pa mi ni uspelo.

Ko sem shodila, sem že spoznala pot k sosedom. Igrala sem se na dvorišču. Najraje sem imela psa Kastorja. Največkrat pa sem splezala čez ograjo in šla k Lidiji. Igrali sva se z žogo in punčkami. Toda igra z njimi je minila.

Pričele so me zanimati druge stvari. Zelo rada sem poslušala pravljice. Začela sem hoditi v vrtec. Tam mi ni bilo všeč. Jokala sem, ko me je mamica zgodaj zjutraj peljala v vrtec.

Ko sem dopolnila štiri leta, sem izgubila mamico. To je bil zelo žalosten dogodek za našo družino. Tudi meni je bilo hudo, čeprav se mamičine smrti nisem zavedala. Venomer sem mislila, da mamica spi med cvetjem in svečami. Po mamičini smrti je prišel neki moški. To je bil moj ata. Hotel me je odpeljati, jaz pa sem jokala in nisem hotela z njim.

Moja teta mi je poslala kolo, ki je bilo zelo lepo. Pri učenju vožnje s kolesom sem se tudi potokla. Čez nekaj dni pa sem že dirjala po dvorišču in plašila kokoši. Spoznala sem že tudi prijateljici Sonjo in Aleksandro. Sonja je bila včasih domošljava in sva se skregali.

S sedmimi leti sem začela hoditi v šolo. Pričele so se šolske obveznosti. Kljub temu je bilo dovolj časa za igro. Tako je teklo moje otroštvo, vse do petega razreda.

V spominu pa mi bo ostala mamičina smrt. Mislim, da sem prikrajšana za nekaj velikega, nimam mamice. Imam pa dobro staro mamo, ki mi omogoča lepo otroštvo.

Sandra Gojkovič, 5.b

Po pripovedovanju mamice sem privekala na svet v mrzlem januarskem dnevu. Bila sem droban, vendar priden dojenček. Shodila sem z osmimi meseci. Seveda sta k temu dosti pripomogla mama in ata, ki sta me pazila, ko sta bila ati in mamica v službi. Ko sem bila stara eno leto in pol, sem bila prvič na morju. Bala sem se vode in le dva dni pred odhodom domov sem prvič stopila v vodo. Začela sem govoriti in postala sem zelo radovedna. Pred četrtem letom starosti sem dobila sestrico.

Že ko sva z atijem odšla v bolnišnico na obisk k mamici, sem hotela videti dojenčka. Mamica je domov prinešla malo štručko in ves dan se nisem ganila od košarice. Na sestrico sem bila sprva jezna, saj so se več ukvarjali z njo kakor pa z mano.

Čez dve leti sem dobila vabilo za vpis v šolo. Obiskovala sem malo šolo. Prve dni mi je bilo vse novo, tudi sošolke in sošolci. Po nekaj dneh sem se vživela v novo okolje.

Tudi potepala sem se pri sosedovih in pri sestrični Renati. Še med obiskom male šole sem imela čas, da sem se igrala s punčkami in medvedkom. Ko sem obiskovala prvi razred, sem igrače odstopila sestri. Potrudila sem se pri učenju in domov prinesla odlično spričevalo.

Leta hitro minevajo, saj obiskujem že peti razred in sestra že drugega.

Suzana Repec, 5.b

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Vanja. Ko pišem nalogo, mi rada nagaja. Sestrica bi se rada igrala z menoj, jaz pa moram pisati nalogo. Sestrica hodi v vrtec. Stara je pet let in pol.

Petra Kampl, 1.b

SESTRA MI POMAGA

Moji sestri je ime Suzana. Hodi v peti razred. Ima rjave lase in rjave oči. Če v šoli česar ne vem, mi vedno rada pomaga pri domači nalogi. Tudi razne igrice se rada igra z menoj.

Ko še nisem imela svojega kolesa, mi ga je rada posodila. Pomaga mamici pri pospravljanju in kuhanju. Vedno je dobre volje in družabna.

Mateja Repec, 2.b

MOJ BRATEC

Moj bratec je star 6 mesecev. Ime mu je Dean. Imam ga zelo rada, ker je majhen. Mamici ga pomagam okopati, previti in še kaj drugega. Če se joče, ga vzamem v naročje in ga pomirim, da zaspi. Vsak dan grem z njim na sprehod. Peljem ga z vozičkom ali ga nesem v naročju. Hodiva k prijateljici Jožici ali pa k Nevenki. Tam se igramo med enim ognjem, Dean nas opazuje in se smeji.

Alenka Habjanič, 3.a

MAMICO IMAM RADA

Moja mamica je velika, močna in ima črne lase. Hodi v službo v Ptuj. Včasih je bila doma na kmetiji. Ko sem bila majhna, smo krave prodali in mamica ja odšla v službo.

Ko pride iz službe, nam skuha kosilo in gre ven delat. Pomagam ji pri delu: pospravim posodo, posteljem, pometem, pomijem posodo in skuham mleko. Včasih jotudi kaj razjezim in zato sem kregana.

Mamico imam zelo rada in je ne bi nikomur dala.

Nada Golob, 2.a

BRATRANEC MITJA

Mojemu bratrancu je ime Mitja. Doma je v Tržcu. Obiskuje 1.a razred osnovne šole v Vidmu. Ima dolgo pot v šolo. Ko pride k meni, se žogava ali kotalkava. Ima črne lase. V zmskih počitnicah je bil pri meni. Šli smo se smučat na Pohorje. Večkrat je padel. Z njim se zelo rada igram. Nikdar se ne skrerava. S svájimi starši se je vselil v novo hišo. Njegovi mamici je ime Nada, očku pa Jože. Vedno komaj čakam, da seobišče-va. Zelo si želim, da bi šla letos k Mitju na počitnice.

Suzana Sedlašek, 2.b

PRIJATELJICA DANIELA

Moji prijateljici je ime Daniela. Hođiva skupaj v šolo in v isti razred. Je zelo velika. Tudi stanujeva blizu. Jaz grem včasih k njej, ona pa pride k meni. Moja prijateljica nosi očala. Ima svetlo rjave lase. Včasih si tudi piševa. Ko bom imela rojstni dan, jo bom povabila na torto. Spoznala sem jo v tem šolskem letu. Ko je bil moj bratec Dejan še majhen, sva ga s prijateljico vozili v vozičku.

Ksenija Hriberšek, 2.b

KAKO SEM ZAČELA IGRATI HARMONIKO

Ko sem bila stara šest let, sem prosila učitelja Jožeta Matjašiča, da bi tudi mene učil igrati na harmoniko. Vsak ponedeljek je prišel k nam poučeval je mojega bratranca Bojana. To me je tako navdušilo, da sem si želela čimprej spoznati note. Ko sem začela obiskovati prvi razred, me je tudi učitelj Jože Matjašič sprejel v prvi letnik. Harmoniko sem imela od bratranca, on jo je že prerastel. Tako sem dobila najprej

note, te sem morala 100 krat napisati v notni zvezek. Potem sem dobila že pesnice in tako sem zaključila prvi letnik. V drugem letu sem bila že sprejeta na skupne vaje v Maribor. Tam se vadimo skupno, približno 150 učencev. Imela sem tudi veselje do folklornih plesov. Tukaj pa imam mentorico Francko Matjašič, učiteljevo ženo. Tako že drugo leto hodim vsako soboto v Maribor na skupne vaje. Sedaj že končujem tretji letnik harmonike in drugi letnik folklornih plesov. Dobila sem čisto novo 30 basno harmoniko Melodija. Sedaj mi je še stara mama vlila poguma in veselja, ko mi je kupila harmoniko. Tako sem prvič nastopila z njo na prvomajski proslavi, ki so jo priredili Hajdošani v Gasilskem domu. Srečna in ponosna sem bila, da sem jim lahko zaigrala. Upam, da me bodo še povabili.

Moja skupina harmonikarjev se imenuje Krilato kolo.

Diana Šeruga, 3.a

NAŠ VRT

Spomladi sva z mamico pričeli dalati na vrtu. Mamica je gredice prepala in pognojila. Potem sva z grabljami poravnali zemljo. Mamica je posejala korenček, peteršiljček, solato in čebulo. Nekega dne mi je mamica rekla, naj kupim seme rdeče pese. Šla sem v trgovino in ga kupila. Seme sem posejala v lončke. Pridno sem jih zalivala. Solato, ki jo je posejala mamica, sva opleli. Tudi čebula je že zrastle. Zelo sva ponosni na naš vrt.

Sabina Steiner, 3.b

NAŠA KMETIJA

Naša kmetija je v Hajdini na Dravskem polju. Ukvarjamo se z živinorejo in poljedelstvom. V hlevu imamo 13 molznic, telice in pitance. Imamo dva stolpna in tri koritaste silose. Iz stolpnega silosa z očkom mečeva silos. S samokolnico ga voziva v hlev. Ko midva krmiva živino, mama s strojem molze. Bratovo delo je le pometanje hleva. Velikokrat pa mora vso to delo opravljati le mama sama. Doraščam, zato sem vsak dan močnejši. Tako bom lahko vedno več pomagal pri delu.

Srečko Kirbiš, 3.b

BIL SEM BOLAN

Ko je bila zima, sem se smučal. Padel sem in si zvil nogo. Mamica me je peljala v bolnišnico. Pokvaril sem si počitnice. Z mavcem sem šel v šolo. Potem sem šel nazaj v bolnišnico. Tam so mi odstranili mavec.

Danijel Bedrač, 1.a

NAŠI ZVESTI PRIJATELJI IZ ŽIVALSKEGA SVETA

MOJ KUŽA

Moj kužek je rjave in črne barve. Ime mu je Tarzan. K hiši ga je pripeljala moja sestrična Irena. Je velik ovčar.

Imam ga zelo rada. Ker je tako hud, je pripet. Ko je lačen, mu prinesem hrano. Za nič na svetu ga ne bi dala v stran.

Karmen Meglič, 2.a

MOJA MUCA

Moja muca je siya. Ime ji je Mikica. Pred enim tednom je skotila štiri mladiče. Hranim jo z mlekom, mesom, kostmi in ribami. Z mano se rada igra. Je pridna muca, saj poje vse, kar dobi.

Sebastijan Strmšek, 2.a

NAŠ DŽONI

Od tete smo dobili majhnega psička. Ime mu je Džoni. Je črno rjave barve. Zelo ga imam rada. Vsak dan mu dam hrano, da ni lačen. Redno mu menjam vodo. Zelo rad pije mleko. Ko ga je teta pripeljala k nam, je nekaj dni cvilil. Pomagati mu nisem mogla, ker sem vedela, da joče za mamó. Zdaj se je že privadil. Želim si, da bi hitro zrastel in nas čuval.

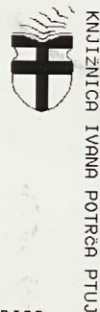
Suzana Ščavničar, 3.a

DOMIŠLJAVI PAV

Doma imamo pava. Prinesel ga je stari ata. Pav prebiva povsod, kjer se lahko premika. Pav je tako velik kot puran, le da ima daljši rep. Podoben je drugim pernatim živalim. Rep ima pisan, dolg in košat. Hrani se s tako hrano kot kokoši. Pav se rad gleda v ogledalo in ne mara kokoši. Pav se oglašá gggggaaaaau.

Petra Marušek, 2.b

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1984

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

0219761,1

COBISS o

Izdaja
Osnovna šola Hajdina

Uredniki
člani literarnega krožka

Likovne priloge
člani likovnega krožka

Mentorji
Rozina Širovnik
Anica Kotar
Romana Kiseljak

Tisk likovnih prispevkov
in ovitka
Ptujška tiskarna Ptuj, 1984